

Szegedi Ítéltábla

Bf.I.290/2021/16.

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2021. szeptember 15. napján tartott fellebbezési nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt vádlott neve ellen indult büntetőügyben a Kecskeméti Törvényszék 2020. december 17. napján kihirdetett 2.B.104/2020/70. számú ítéletét *megváltoztatja* a következők szerint:

vádlott neve vádlott

foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés bűntetteként [Btk. 165. § (1) bekezdés, (3) bekezdés 1. fordulat] értékelt cselekményét *foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés vétségének [Btk. 165. § (1) bekezdés 1. fordulat]*,

zaklatás bűntetteként [Btk. 222. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont, (3) bekezdés a) pont] értékelt cselekményét *zaklatás bűntettének [Btk. 222. § (2) bekezdés a) pont, (3) bekezdés a) pont]*

minősíti.

A szabadságvesztés tartamát 4 (négy) év 3 (három) hónapra *súlyosítja*.

A kiszabott szabadságvesztésbe a vádlott által 2019. július 24. napjától 2020. május 21. napjáig, valamint a 2020. július 9. napjától 2020. december 17. napjáig előzetes fogva tartásban töltött időt *számítja be*.

A Kecskeméti Törvényszék bűnjelkezelője által

tételszám1. számon nyilvántartott, bűnjelszám1, bűnjelszám2 tételszámok alatt bevételezett 2 db mikro anyagmaradvány lőpor letapogató korong megnevezésű bűnjelek lefoglalásának megszüntetésére vonatkozó rendelkezést *mellőzi*.

Az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költségből 425.119,- *(négy százhuszonöt ezer-száztizenkilenc)* forintot köteles a vádlott az állam részére megfizetni, 22.100,- *(huszonkettő ezer-száz)* forintot az állam visel.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja azzal, hogy

a vádlott jelenlegi tartózkodási helyére utalást *mellőzi*,

a Kecskeméti Törvényszék Gazdasági Hivatalánál tételszám1. szám alatt nyilvántartott bűnjelek közül a bűnjelszám3 tételszám alatti 1 db bűnjel márkája rövid ujjú inget, a bűnjelszám4 tételszám alatti 1 db bűnjel márkája2 44-es méretű cipőt, a bűnjelszám5 tételszám alatti 1db bűnjel márkája5 vászonnadrágot, a bűnjelszám6 számú papírtáskát, a bűnjelszám7 számú műanyag fellépőt, a bűnjelszám8 három darab műanyagdarabot, a bűnjelszám9 számú paprika (gáz)sprayt *tekinti megsemmisíteni rendeltnek*, és

a bűnjelszám10 számú bűnjel márkája4 típusú mobiltelefont *tekinti a vádlott részére kiadni rendeltnek*.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság vádlott neve vádlott bűnösségét emberölés előkészületének büntetében [Btk. 160. § (1) bekezdés, (3) bekezdés], foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés büntetében [Btk. 165. § (1) bekezdés, (3) bekezdés 1. fordulata] és zaklatás büntetében [Btk. 222. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont, (3) bekezdés a) pont] állapította meg.

[2] Ezért halmazati büntetésül 3 év 6 hónap fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a vádlott által előzetes fogva tartásban töltött idő beszámításáról, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, a bűnjelekről és a bűnügyi költségről.

[3] Az elsőfokú ítélettel szemben ellenérdekű fellebbezéseket jelentettek be:

[4] Az ügyészség a vádlott terhére, súlyosításért, az élet elleni bűncselekmény eltérő minősítése miatt, a vád szerinti minősítés – a 2012. évi C. törvény (Btk.) 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerinti emberölés büntettének kísérlete – alkalmazása és erre tekintettel hosszabb tartamú, fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés büntetés és hosszabb tartamú közügyektől eltiltás kiszabása, a vádlottól lefoglalt ruházat megsemmisítésének elrendelése miatt, e bűnjeleknek a vádlott részére történő kiadása érdekében.

[5] A Bács-Kiskun Megyei Főügyészség B.735/2019/72. számú fellebbezésének indokolásában – erre vonatkozó indítvány megtétele nélkül – részletesen kifejtette azon álláspontját, miszerint a törvényszék a helyes, megalapozott tényekből tévesen következtetett arra, hogy vádlott neve vádlott a foglalkozás körében elkövetett szándékos veszélyeztetés büntettét is megvalósította.

[6] A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.70/2020/24. számú átiratában és a fellebbezési nyilvános ülésen jelen lévő ügyész a perbeszédében a vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezést azzal a módosítással tartotta fenn, hogy az élet elleni bűncselekmény eltérő minősítésére, a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatának fegyházban történő megállapítására, valamint a zaklatás büntette esetében a jogi indokolás kiegészítésére vonatkozó részeket mellőzte, egyebekben azt az indokolással egyezően a büntetés súlyosítására irányuló részében – az általa részletezett helyesbítéssel – fenntartotta. Az ügyészség több ügynevezett relatív eljárási szabálysértést is észrevételezett, tovább indítványozta az elsőfokú ítélet tényállásának helyesbítését akként, hogy a lőfegyver az üzletbe történő belépéskor ki volt biztosítva. Erre figyelemmel a tényállás kiegészítésére is indítványt tett akként, hogy a vádlott, miután csőre töltötte az átalakított lőfegyvert, azt kibiztosította.

[7] Az ügyészség álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottnak a lőfegyver használatával, illetve a használatra vonatkozó szabályok megsértésével kapcsolatos magatartását foglalkozás körében elkövetett szándékos veszélyeztetés büntettének is minősítette. Az ügyészség érvelése szerint a vádlott szándéka nem irányult más vagy mások életének, testi épségének vagy egészségének közvetlen veszélyeztetésére. A vádlott szándéka az volt, hogy a sértettet sértett neve megölje, a lőfegyvert kifejezetten ezzel a céllal vitte magával az üzletbe. Az emberölés előkészületének büntettével a foglalkozás körében elkövetett szándékos veszélyeztetés büntette látszólagos alaki halmazatban áll, ezért az ügyészség a vádlott ezen bűncselekményben történt bűnössége megállapításának mellőzését indítványozta.

[8] Egyebekben fenntartotta a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartamának súlyosítására irányuló fellebbezést azzal, hogy a másodfokú bíróság helyesbítse az előzetes fogva tartásban töltött idő beszámítására vonatkozó rendelkezést, mellőzze a Kecskeméti Törvényszék bűnjelkezelője által bevételezett kettő darab mikro anyagmaradvány lőpor letapogató korong megnevezésű bűnjelek lefoglalásának megszüntetésére vonatkozó rendelkezést, a vádlottól lefoglalt ruhaneműket a vádlott részére rendelje kiadni, valamint szakértő nevel tárgyalási megjelenésével kapcsolatosan felmerült bűnügyi költségről akként rendelkezzen, hogy azt az állam viseli, és erre figyelemmel helyesbítse a vádlottat terhelő bűnügyi költség összegét.

[9] A vádlott védője a foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés büntettében történt bűnösség megállapítása miatt, e tekintetben bűncselekmény hiányában történtő felmentés, egyebekben a kiszabott büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést. A védő a fellebbezést írásban részletesen indokolta, azt a fellebbezési nyilvános ülésen is

fenntartotta. A foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés esetében arra hivatkozott, hogy a vádlott terhére a közvetlen veszélyhelyzet létrehozása nem állapítható meg.

[10] A büntetés enyhítésére irányuló fellebbezés esetében védence megbánására, megromlott egészségi állapotára hivatkozott. Nem értett egyet azzal az ügyészégi állásponttal, hogy a vádlott nem tanúsított megbánó magatartást. Álláspontja szerint az előzetes fogva tartásban töltött idő elegendő volt ahhoz, hogy a büntetés a célját elérje. A vádlott mindvégig következetesen azt vallotta, hogy a sértettet nem akarta megölni, abban érezte magát bűnösnek, hogy fegyverrel ment be a boltba. Emellett a sértettnek tízmillió forint sérelemdíjat is megfizetett. Nem értett egyet azzal az ügyészégi állásponttal sem, hogy kizárólag a biztonsági őr közbelépésének köszönhető, hogy a cselekmény nem jutott el a kísérleti szakaszba. Mindezekre figyelemmel elsősorban a szabadságvesztés tartamának oly mértékű enyhítését kérte, amely lehetővé teszi a büntetés végrehajtásának törvényi maximumban történő felfüggesztését.

[11] Másodlagosan, az enyhítő körülményekre figyelemmel olyan tartamú szabadságvesztés kiszabását kérte, amelyet a vádlott az előzetes fogva tartásban töltött beszámításával és a büntetés fele részének letöltését követő feltételes szabadságra bocsátással már kitöltött.

[12] Az elsőfokú ítélettel szemben a vádlott valamennyi terhére rótt bűncselekmény tekintetében bűncselekmény hiányában történő felmentés végett jelentett be fellebbezést, amelyet a fellebbezési nyilvános ülésen is fenntartott, ugyanakkor a védője által előadottakkal is mindenben egyetértett. Nyilatkozata szerint egészségi állapota tovább romlott, bal vállába protézis beültetése vált szükségessé. A terhére rótt bűncselekmény elkövetését megbánta, a sértettel rendeződött a viszonya. A tőle lefoglalt ruházatra nem tartott igényt.

[13] Az ítéltábla az ügyészég fellebbezését a büntetés súlyosítására irányuló részében ítélte részben alaposnak.

[14] A bejelentett fellebbezések irányára tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a 2017. évi XC. törvény (Be.) 590. § (1) és (2) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljeskörűen felülbírálta.

[15] Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság több, úgynevezett relatív eljárási szabálysértést valósított meg, amelyek a következők:

[16] A 2020. május 21. napján megtartott előkészítő ülésen a törvényszék ismertette (21. sorszámú jegyzőkönyv) a védelem által 19. és 20. sorszám alatt becsatolt iratokat (sértett nevel sértett nyilatkozata és a védelem által felkért szakértő nevel igazságügyi fegyverszakértő szakvéleménye). Az elsőfokú bíróság eljárásakor hatályban volt Be. 502. § (3) bekezdése szerint: „a bíróság ezután a vádlottat a XXX. Fejezet szerint kihallgatja. A bíróság a kihallgatás megkezdésekor a terhelti figyelmeztetésen kívül figyelmezteti a vádlottat az 500. § (2) bekezdésében foglaltakra.”

[17] Ezt a rendelkezést a 2020. évi XLIII. törvény 2021. január 1-től akként módosította, hogy „a bíróság ezután a vádlottat – az előkészítő ülés jellegére figyelemmel – kihallgatja”. (A módosítás a bekezdés második mondatát nem érintette).

[18] Az előbbi módosítás tehát érdemben nem érintette azt az eljárási szabályt, hogy az előkészítő ülésen csak korlátozott bizonyításnak van helye, és kizárólag oly módon, amelyet a Be. idézett rendelkezése lehetővé tesz. A vádlott kihallgatása mellett más bizonyítás nem vehető fel.

[19] Eljárási szabályt sértett a törvényszék, amikor szakértő neve² igazságügyi pszichiáter szakértő véleményét bizonyítékként értékelte.

[20] Az iratok szerint a nyomozó hatóság kirendelése alapján a vádlottról szakértő neve³ igazságügyi elmeorvos szakértő és szakértő neve⁴ igazságügyi orvosszakértők terjesztettek elő igazságügyi elmeorvos szakértői véleményt 2019. augusztus 14. napján (nyomozati iratok III. kötet 499-503. oldal).

[21] Ezt követően a nyomozás során a vádlott védője indítványozta annak engedélyezését, hogy a terheltet a bv. intézetben szakértő neve² igazságügyi pszichiáter szakértő megvizsgálja a védelemtől kapott megbízás alapján (nyomozati iratok IV. kötet 690. oldal). A védő az eljárás során már elkészült igazságügyi elmeorvos szakértői vélemény egyes megállapításait vitatta, illetve további kérdések megválaszolását tartotta szükségesnek.

[22] A Bács-Kiskun Megyei Főügyészség 2019. december 5. napján kelt B.735/2019/23. számú átiratában a Be. 190. § (5) bekezdése alapján engedélyezte, hogy a szakértő a büntetés-végrehajtási intézetben a vádlottat megvizsgálja (nyomozati iratok IV. kötet 691-692. oldal).

[23] szakértő neve² igazságügyi pszichiáter szakértő a 2019. december 11. napján elkészített szakvéleményét az iratokhoz csatolta (nyomozati iratok IV. kötet 695-698. oldal) és azt az elsőfokú bíróság a 2020. december 17. napján megtartott tárgyaláson, mint igazságügyi elmeorvos szakértői véleményt ismertette (70. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldal első bekezdés).

[24] E szakértői vélemény elkészítésére azonban a Be. 190. § (1) – (3) bekezdésében foglalt rendelkezésekkel ellentétesen került sor. A 2020. december 31. napjáig hatályos Be. 190. § (3) bekezdés 1. fordulata szerint, ha a terhelt vagy a védő indítványa olyan tény szakértő általi megállapítására vagy megítélésére irányul, amelyet az ügyészség vagy a nyomozó hatóság által kirendelt szakértő által készített korábbi szakvélemény már vizsgált, magánszakértői vélemény elkészítésére akkor adható megbízás, ha a terheltnek vagy a védőnek a 197. § (1) – (2) bekezdés szerinti eljárásra vonatkozó indítványát elutasították. A Be. 197. § (1) és (2) bekezdése a szakértőtől kérhető felvilágosítás, a szakértői vélemény kiegészítése, illetve a más szakértő kirendelésére vonatkozó szabályokat tartalmazza.

[25] A már kifejtettek szerint a védő olyan időpontban kért és kapott engedélyt magánszakértői vélemény elkészítésére, amikor a nyomozás során már rendelkezésre állt a nyomozó hatóság által kirendelt szakértők által elkészített igazságügyi elmeorvos szakértői vélemény. Ezért a hivatkozott rendelkezések alapján a védő, illetve a terhelt a szakértőtől felvilágosítás adását, a szakvélemény kiegészítését, vagy a feltételek fennállása esetén más szakértő kirendelését indítványozhatta volna, és csak ennek elutasítását követően nyílt volna meg a védelem számára a magánszakértői vélemény elkészítésének a lehetősége.

[26] Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy szakértő neve² igazságügyi pszichiáter szakértő véleménye nem felelt meg az igazságügyi szakértői működésről szóló 31/2008. (XII. 31.) IRM rendelet 17. § (1) bekezdésében foglaltaknak sem. E rendelkezés szerint: ha büntetőeljárásban elmeállapot orvosszakértői vizsgálatára kerül sor, a vizsgálatot végző szakértők közül az egyiknek igazságügyi pszichiátria (igazságügyi elmeorvostan), a másiknak pedig igazságügyi orvostan vagy igazságügyi pszichiátria (igazságügyi elmeorvostan) képesítéssel kell rendelkeznie.

[27] A Be. rendelkezéseivel ellentétes módon beszerzett magánszakértői vélemény bizonyítási eszközként nem, kizárólag védői észrevételként értékelhető (BH 2020.99.).

[28] Tekintettel arra, hogy szakértő neve² által készített elmeorvos szakértői vélemény sem a Be. hivatkozott rendelkezéseinek, sem az igazságügyi szakértői működésről szóló alsóbb szintű jogszabály, a már hivatkozott rendelet előírásának sem felelt meg, azt az ítéltábla a Be. 167. § (5) bekezdése alapján a bizonyítékok köréből kirekesztette.

[29] A vádlott védője 2020. május 19. napján becsatolt egy „magánszakértői véleményt”, amelyet a védelem felkérésére szakértő nevel igazságügyi fegyverszakértő készített (elsőfokú iratok 20. sorszám). Ezt az elsőfokú bíróság – a már részletezettek szerint – a 2020. május 21. napján megtartott előkészítő ülésen ismertette. A védelem indítványozta szakértő nevel szakértőként történő bevonását és a nyomozó hatóság által kirendelt és a nyomozás során eljáró szakértő neve5 igazságügyi fegyverszakértő jelenlétében történő személyes meghallgatását.

[30] A törvényszék szakértő nevel szakértőkénti bevonásáról alakszerű határozatot nem hozott, ugyanakkor őt szakértőként a tárgyalásra megidézte, és a 2020. december 17. napján megtartott tárgyaláson szakértőként meghallgatta és a tárgyaláson való megjelenésért díjat is utalványozott részére. szakértő nevel által írásban és szóban előadottakra, mint szakvéleményre hivatkozott a bizonyítékértékelő tevékenysége során (elsőfokú ítélet 24. oldal utolsó bekezdése, 25. oldal első-hetedik bekezdései).

[31] szakértő nevel által előterjesztett szakvélemény azonban a Be. 190. § (3) bekezdése alapján nem tekinthető magánszakértői véleménynek, az csupán védői észrevételnek minősül, ekképp az azt elkészítő személy az eljárásban sem szakértőként, sem pedig a szakkérdésre vonatkozóan tanúként nem hallgatható ki. Ezért a másodfokú bíróság szakértő nevel által előadottakat a Be. 167. § (5) bekezdése alapján a bizonyítékok köréből kirekesztette.

[32] Eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, amikor a 2020. december 17. napján megtartott tárgyaláson a nyomozati iratokból olyan iratot is ismertetett és ily módon bizonyítékként értékelt, amelyek több személy tanúvallomását is tartalmazták (nyomozati iratok I. kötet 52-53. oldal rendőri jelentés).

[33] A Be. 361. § (1) bekezdése szerint a nyomozó hatóság tagja az intézkedéséről feljegyzést készíthet. A jelenleg hatályos büntetőeljárás törvény a rendőri jelentés fogalmát már nem tartalmazza.

[34] A Be. 361. § (6) bekezdése szerint az ügyész vagy a nyomozó hatóság tagja jegyzőkönyv készítése helyett az eljárási cselekményről az (1) – (5) bekezdés alkalmazásával feljegyzést készíthet, ha az eljárási cselekményen terhelte, védő, tanú vagy vagyoni érdekelt nem volt jelen. E két rendelkezés egybevetéséből az következik, hogy ha az eljárás előbb felsorolt résztvevői jelen vannak az intézkedéskor, úgy arról feljegyzés nem, kizárólag jegyzőkönyv készíthető. Ezért a másodfokú bíróság az előbb megjelölt okiratokat a Be. 167. § (5) bekezdése alapján a bizonyítékok köréből kirekesztette.

[35] A Fellebbviteli Főügyészség által hivatkozott, a nyomozati iratok I. kötet 46. oldalán lévő, „Feljegyzés” megnevezésű irat közelebről meg nem határozott módon történt kapcsolatfelvétel tényének dokumentálása volt sértett nevel sértettel, a zaklatás miatt tett feljelentésének kiegészítésére vonatkozóan. Az irat – tartalma alapján – nem kizárható módon megfelelt a feljegyzés készítés szabályainak, ezért azt a bíróság nem rekesztette ki a bizonyítékok közül.

[36] Ezen eljárási szabálysértések azonban összességükben sem voltak olyan érdemi kihatással az ítéletre, ami annak hatályon kívül helyezését tette volna indokolttá. A már hivatkozott bizonyítékok kirekesztésével a tényállás nem vált megalapozatlanná, ezért a másodfokú eljárásban nem volt szükség további bizonyítás felvételére.

[37] A másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja szerint eljárva az elsőfokú ítélet tényállását a következőkkel helyesbítette, illetve egészítette ki:

[38] A 9. oldal hetedik bekezdésében megjelölt jogszabályokra hivatkozást mellőzte, helyette azt állapította meg, hogy a vádlott azon magatartásával, hogy az engedéllyel tartott fegyverét azt átalakítva nyilvános helyre vitte azért, hogy a fegyver használatával a sértettet

megölje, a fegyverekről és lőszerokról szóló 253/2004. (VIII. 31.) Kormány rendelet 38. § (1) bekezdés a) pontjában és a (4) bekezdésben foglaltakat szegte meg.

[39] Csupán a teljesség érdekében jegyzi meg a másodfokú bíróság, hogy a vad védelméről, a vadgazdálkodásról, valamint a vadászatról az 1996. évi LV. törvény rendelkezik. (Az elsőfokú bíróság a hivatkozott helyen a törvény évszámát nem jelölte meg.)

[40] A 9. oldal utolsó két bekezdését a másodfokú bíróság az ítélet jogi indoklásába utalta azzal, hogy az utolsó bekezdés utolsó részmondata helyett a következőket állapította meg: „ezért a tényállásban írt tevékenységével mások életét, testi épségét *gondatlanságból közvetlen* veszélynek tette ki.”

[41] A tényállást kiegészítette azzal, hogy sértett nevel a vádlottnak megbocsájtott (elsőfokú iratok 48. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldal első bekezdés), és a vádlott a sértettnek 10.000.000,- forint sérelemdíjat fizetett (elsőfokú iratok 19. sorszám). Ezeket a körülményeket az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során enyhítő körülményként értékelte, de nem adta azok tényállásbeli alapját.

[42] Egyebekben az elsőfokú ítélet tényállása hiánytalan, az az előbb írt kiegészítésekkel, helyesbítésekkel irányadó volt a másodfokú felülbírálat során.

[43] Nem osztotta az ítéltábla a fellebbviteli főügyészség azon indítványát, miszerint tényből tényre levont következtetéssel állapítsa meg azt a másodfokú bíróság, hogy a lőfegyver az üzletbe történő belépéskor ki volt biztosítva, és erre figyelemmel helyesbítse és egészítse ki a tényállást akként, hogy a vádlott, miután csőre töltötte az általa átalakított lőfegyvert, azt kibiztosította.

[44] Megalapozatlanságot eredményező helytelen ténybeli következtetés esetében a hibás ténymegállapítás nem bizonyítási, hanem logikai természetű. A ténybeli következtetés valójában közvetett bizonyítás, amikor egy közvetlenül bizonyított és helyesen megállapított tényből a bíróság logikailag következtet további tény meglétére vagy hiányára.

[45] A konkrét ügyben tényként volt megállapítható, hogy a vádlott az engedéllyel tartott vadászfegyverének csövét lefűrészelte, a fegyvert csőre töltötte és azzal a szándékkal kereste fel a sértettet a boltban, hogy megölje. Tény az is, hogy dulakodás közben a fegyver elsült. Nyilvánvaló, hogy ez csak abban az esetben történhetett meg, ha a két mozzanat közötti időben a fegyver kibiztosításra és az elsütő billentyű elhúzásra került.

[46] Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelésével állapította meg azt az ítélet tényállásában, hogy „a lőfegyver kibiztosítására a cselekménysor nem azonosítható pontján, nem azonosítható személy mozdulatának következtében került sor” (elsőfokú ítélet 9. oldal harmadik bekezdés).

[47] Ettől eltérő tény megállapítása nem tényből tényre való következtetés, hanem a bizonyítékok felülmérlegelése lenne, ami megalapozott tényállás esetében a másodfokú eljárásban törvényileg tiltott.

[48] Az ügyészség valójában a bizonyítékok átértékelése nyomán jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott volt az, aki kibiztosította a lőfegyvert. Az irányadó és megalapozott tényállás alapján nem állapítható meg olyan tény, amelyből ez a következtetés vonható le.

[49] A már kifejtettekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet tényállását az előzőekben írt helyesbítésekkel és kiegészítésekkel a másodfokú felülbírálat során irányadónak tekintette.

[50] A tényállást a védelem nem támadta.

[51] A vádlott fellebbezése, ami teljeskörű felmentésre irányult, alaptalan. A felmentésre irányuló fellebbezés valójában a bizonyítékok mérlegelését támadta, ami megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban nem vezethetett eredményre.

[52] Lényegében maga a vádlott sem vitatta a zaklatás büntette esetében a gyakori telefonhívásokat és a rendszeres megjelenését a sértett boltjában. A telefonhívások tartalma egyre fenyegetőbbé vált, a sértett részben emiatt, részben a vádlott boltban történt fenyegető fellépései miatt fogadott biztonsági őrt. Lényegében a vádlottnak ez a magatartása vezetett odáig, hogy a csőre töltött vadászlőfegyverrel 2019. július 24. napján azért jelent meg a sértett boltjában, hogy a sértettet megölje.

[53] Az elsőfokú bíróság a vádlott tényállásban részletezett magatartását túlnyomórészt a törvénynek megfelelően minősítette, azok azonban – az élet elleni bűncselekmény kivételével – helyesbítésre szorultak.

[54] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a vádlottat ölési szándék motiválta az élettársa irányában, és az ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját abban is, hogy a vádlotti magatartás nem jutott kísérleti szakba. Ezt utóbb az ügyészség fellebbezése sem támadta.

[55] A Btk. 11. § (1) bekezdése szerint, ha e törvény külön elrendeli, előkészület miatt büntetendő, aki a bűncselekmény elkövetése céljából az ehhez szükséges vagy ezt könnyítő feltételeket biztosítja, az elkövetésre felhív, ajánlkozik, vállalkozik, vagy a közös elkövetésben megállapodik.

[56] A vádlott az élet elleni bűncselekmény elkövetéséhez szükséges feltételeket teljeskörűen biztosította. A működőképes lőfegyver csövét lefűrészelte, azt csőre töltötte, a sértettre irányozta, ugyanakkor az elsütő billentyű meghúzására – bár erre a biztonsági őrközbeavatkozásáig lett volna lehetősége – nem került sor. Így cselekménye nem lépett a törvényi tényállás keretei közé, azaz nem valósított meg kísérletet, az előkészületi szakaszban maradt. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság e körben kifejtett álláspontját mindenben osztotta.

[57] A zaklatás büntette esetében azonban elkerülte az elsőfokú bíróság figyelmét az, hogy a Btk. 222. § (1) bekezdése szerinti zaklatás vétsége szubszidiárius bűncselekmény, vagyis abban az esetben állapítható meg, ha súlyosabb bűncselekmény nem valósul meg. Jelen ügyben azonban a vádlott ugyanezen bűncselekmény büntetti alakzatát is elkövette, amikor volt élettársát félelemkeltés céljából személy elleni erőszakos cselekmény elkövetésével fenyegette meg. Nem vitás, hogy a vádlott a gyakori telefonhívásokkal, a boltban való többszöri megjelenésével volt élettársa mindennapi életébe önkényesen beleavatkozott, azaz a tényállásban részletezett magatartásával a Btk. 222. § (1) bekezdése szerinti törvényi tényállást is maradéktalanul kimerítette, ezt azonban a súlyosabb bűncselekmény megvalósulására tekintettel a büntetés kiszabása körében kell értékelni. Ezért a másodfokú bíróság a vádlott ezen cselekményét a Btk. 222. § (2) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő zaklatás büntettének minősítette.

[58] A foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetést illetően elkerülte a fellebbezéssel élők figyelmét, hogy ezt a bűncselekményt a törvényszék tanú nevel vonatkozásában állapította meg (legalábbis ez a következtetés adódik az elsőfokú ítélet 32. oldal ötödik bekezdéséből).

[59] Az nyilvánvaló, hogy sértett nevel sértett esetében ez a bűncselekmény nem állapítható meg, mert a vádlott az élet kioltására irányuló szándékkal tartotta magánál a lőfegyvert. Az úgynevezett sértő szándék mellett a veszélyeztetési szándékot külön nem lehet megállapítani.

[60] A Btk. 165. § (1) bekezdése szerint, aki foglalkozási szabály megszegésével más vagy mások életét, testi épségét vagy egészségét gondatlanságból közvetlen veszélynek teszi ki, vagy testi sértést okoz, vétség miatt egy évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

[61] A Btk. 165. § (3) bekezdése büntettként rendeli büntetni azt, ha az elkövető a szándékos szabályszegés mellett a közvetlen veszélyhelyzetet is szándékosan idézi elő.

[62] A tényállás kiegészítése alapján a vádlott a fegyverekről és lőszerekről szóló 253/2004. (VIII. 31.) Kormány rendelet 38. § (1) bekezdés a) pontjában és (4) bekezdésében írt rendelkezéseket sértette meg szándékosan. A jelen ügyben más vagy mások életének, testi épségének vagy egészségének közvetlen veszélye akkor jött létre, amikor a löfegyver elsült. A viszonylag kis alapterületű, zárt helyen ekkor a vádlott mellett két ember tartózkodott, és csak a szerencsén múlt, hogy egyikük sem sérült meg. A vádlott azzal is tisztában volt, hogy az élettársa külön biztonsági őrt szerződtetett, kifejezetten abból a célból, hogy őt a bolttól távol tartsa. Ezért a vádlottnak számolnia kellett azzal, hogy felbukkanása esetén ellenállásba ütközik, és azzal is, hogy a dulakodás során a fegyver elsülhet. A vádlott azonban cselekménye lehetséges következményeit azért nem látta előre, mert a tőle elvárható figyelmet vagy körületekintést elmulasztotta [Btk. 8. §], azaz az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben a közvetlen veszélyhelyzet előidézésére a vádlott hanyag gondatlansága terjedt ki.

[63] Ezért a másodfokú bíróság a vádlottnak a veszélyeztető cselekményét a Btk. 165. § (4) bekezdésére is figyelemmel, a Btk. 165. § (1) bekezdés 1. fordulata szerint minősülő foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés vétségének minősítette.

[64] Itt jegyzi meg az ítéltábla a következőket:

[65] A Btk. 165. § (4) bekezdését a 2020. évi XLX. törvény 2021. január 1-től – a minősítésre nem kiható módon – módosította. E bekezdésbe beiktatta a „működőképes” jelzőt.

[66] Annak vizsgálatát, hogy a vádlottra az elkövetéskori vagy elbíráláskori Btk. alkalmazása a kedvezőbb, az tette szükségessé, hogy a feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó rendelkezések lényegesen módosultak az elkövetéskor hatályban volt rendelkezésekhez képest.

[67] Az elsőfokú elbíráláskor a 2020. november 5. napjától hatályos Btk. 38. § (4) bekezdés e) pont eb) alpontja szerint nem bocsátható feltételes szabadságra, akit tettesként emberölés [Btk. 160. § (1) és (2) bekezdés] miatt ítélték végrehajtandó szabadságvesztésre. A Btk. 38. § (5) bekezdés a) pont aa) alpontja szerint nem bocsátható feltételes szabadságra az sem, akit a (4) bekezdés e) pontjában meghatározott bűncselekmény elkövetése esetén előkészület miatt ítélték végrehajtandó szabadságvesztésre. Az elbíráláskori Btk. alkalmazása tehát lényegesen kedvezőtlenebb a vádlottra nézve. A Btk. 2. §-a főszabályként azt tartalmazza, hogy a bűncselekményt – a (2) – (3) bekezdésben foglaltak kivételekkel – az elkövetése idején hatályban lévő büntető törvény szerint kell elbírálni. Ugyanezen rendelkezés (2) bekezdése alapján, ha a cselekmény elbírálásakor hatályban lévő új büntető törvény szerint a cselekmény már nem bűncselekmény vagy enyhébben bírálendő el, akkor az új büntető törvényt kell alkalmazni.

[68] Ezért az ítéltábla a Btk. 2. §-a alapján az elkövetéskori Btk.-t alkalmazta.

[69] A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket vizsgálva az ítéltábla további súlyosító körülményként értékelte, hogy a tényállásban részletezett magatartásával a vádlott a Btk. 222. § (1) bekezdése szerinti zaklatás vétségét is megvalósította.

[70] Ugyanakkor, tekintettel arra, hogy a bűncselekmény elkövetése óta két év eltelt, további enyhítő körülmény az időmúlás.

[71] A tényállás kiegészítésével vált megalapozottá a sértetti megbocsátás és a sérelemdíj megfizetése, mint enyhítő körülmény.

[72] Az így kiegészített büntetés kiszabási körülmények alapján az ítéltábla álláspontja az, hogy az elsőfokú bíróság a vádlottal szemben eltúlzottan enyhe szabadságvesztés büntetést szabott ki.

[73] Kétségtelen, hogy az enyhítő körülmények száma meghaladja a súlyosító körülményekét, de nem hagyható értékelés nélkül az, hogy a vádlott gyakorlatilag majdnem minden feltételt biztosított ahhoz, hogy a bűncselekmény legalább kísérleti szakba lépjen. Az élet elleni bűncselekmény elkövetésében, illetve megkísérlésében, csak a biztonsági őr gyors reagálása akadályozta meg.

[74] A Btk. 79. §-a alapján a büntetés célja a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el.

[75] A büntetésnek tehát kettős célja van: mind az elkövető, mind a társadalom bármely tagjának megakadályozása, visszaretentése attól, hogy bűncselekményt kövessen el. A konkrét ügyben elsősorban az általános megelőzés tette indokoltá a büntetés súlyosítását. Ezért a másodfokú bíróság a szabadságvesztés tartamát négy év három hónapra súlyosította.

[76] A négy évet meghaladó szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése a Btk. 85. § (1) bekezdése alapján törvényben kizárt.

[77] A kifejtettekből következik, hogy az ítéltábla a védőnek a szabadságvesztés tartamának enyhítésére, illetve végrehajtásában próbaidőre felfüggesztésére irányuló fellebbezését alaptalannak találta.

[78] Az előzőekben az ítéltábla rámutatott, hogy az elkövetéskor hatályos törvényi rendelkezéseket alkalmazva a vádlott a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja alapján a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra.

[79] A Btk. 38. § (5) bekezdése szerint öt évet meg nem haladó szabadságvesztés kiszabása esetén – különös méltánylást érdemlő esetben – a bíróság az ügydöntő határozatában akként rendelkezhet, hogy az elítélt a büntetés fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

[80] Nincs olyan különös méltánylást érdemlő körülmény, ami e rendelkezés alkalmazását indokolná. Az eset összes körülményét figyelembe véve, a vádlottnál számba vett enyhítő körülmények – így az idős kor, megromlott egészségi állapot – sem tekinthetők ilyeneknek.

[81] A vádlott hónapokon keresztül telefonhívásokkal zaklatta a sértettet, amelynek során olyan fenyegetések is elhangzottak részéről, ami miatt a sértett már az életét féltette. Többször megjelent a sértett boltjában is, ami miatt a sértett kezdetben arra kényszerült, hogy a nyitvatartási időben is bezárja a bolt ajtaját. Később biztonsági ört fogadott, hogy a vádlottat távol tartsa. Az egyre agresszívabbá váló vádlott 2019. július 24. napján egy csőre töltött fegyverrel jelent meg ölési szándékkal a sértett boltjában. Erre a magatartására napközben, délután négy órákor, lényegében az egyik leglátogatottabb időpontban került sor egy üzletközpontban. Ezek mind olyan körülmények, amelyek kizárják a már hivatkozott rendelkezés alkalmazását.

[82] Alaptalannak tartotta azonban a bíróság a mellékbüntetés súlyosítására irányuló ügyészségi fellebbezést. Az elsőfokú bíróság által megállapított három év időtartam kellően arányos a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességgel és a bűncselekmények jellegével.

[83] Osztotta azonban az ügyészség álláspontját abban, hogy az előzetes fogva tartásban töltött idő beszámítására vonatkozó rendelkezés helyesbítésre szorult. Az iratok

alapján a vádlott jelen ügyben 2019. július 24. napjától 2020. május 21. napjáig, majd 2020. július 9. napjától 2020. december – helyesen – 17. napjáig volt előzetes fogva tartásban. Ezért a másodfokú bíróság a Btk. 92. § (1), (2) bekezdése alapján ezeket az időtartamokat számította be a kiszabott szabadságvesztésbe.

[84] A vádlott a fellebbezési nyilvános ülésen úgy nyilatkozott, hogy a tőle lefoglalt ruházatra nem tart igényt, ezért a lefoglalás megszüntetése mellett az elsőfokú bíróság helyesen rendelkezett azok megsemmisítéséről.

[85] A két darab mikro anyagmaradvány lőpor letapogató korongokat az eljárás során a nyomozó hatóság nem foglalta le, azok lefoglalásáról határozatot nem hozott, ezért a lefoglalás megszüntetésre vonatkozó rendelkezést a másodfokú bíróság mellőzte.

[86] Az elsőfokú iratok 80. sorszáma szerinti, a Kecskeméti Törvényszék bűnjelkezelőjétől érkezett megkeresés szerint a tételszám. szám alatt nyilvántartott bűnjelek sorszáma időközben megváltozott, ezért azokat a másodfokú bíróság az ítélet rendelkező részében feltüntette.

[87] Tekintettel arra, hogy szakértő nevel igazságügyi fegyverszakértő meghallgatása bizonyítási eszközként nem használható fel és azt a másodfokú bíróság a bizonyítékok köréből kirekesztette, a tárgyaláson való megjelenésével kapcsolatban felmerült bűnügyi költség sem terhelhető a vádlottra. Ezért a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú eljárásban felmerült és a vádlottat terhelő bűnügyi költség összege 425.119,- forint, amelyet a vádlott a Be. 574. § (1) bekezdése alapján köteles az államnak megfizetni, míg szakértő nevel megjelenésével kapcsolatban felmerült 22.100,- forintot a Be. 576. § (1) bekezdés a) pontja alapján az állam viseli.

[88] Tekintettel arra, hogy a vádlott letartóztatását az elsőfokú bíróság az elsőfokú ügydöntő határozat kihirdetésekor megszüntette, és a vádlott jelenleg sincs büntetés-végrehajtási intézetben, a másodfokú bíróság mellőzte az BV intézet neve, mint jelenlegi tartózkodási hely megjelölését.

[89] A kifejtettekből következik, hogy az ítéltábla az ügyészség súlyosításra irányuló fellebbezését ítélte részben alaposnak, az elsőfokú ítéletet hivatalból felülbírálván a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[90] Az ítélet ellen a Be. 615. § (1) és (2) bekezdése alapján fellebbezésnek nincs helye.

Szeged, 2021. szeptember 15.

Dr. Benedek Tibor sk.
a tanács elnöke

Dr. Cserháti Ágota sk.
előadó bíró

Sefta Márta dr. sk.
bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.I.290/2021/16. számú ítélete és a Kecskeméti Törvényszék 2.B.104/2020/70. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős.

Szegedi Ítéltábla
1.Bf.290/2021/16.

12

Szeged, 2021. szeptember 15.

Dr. Benedek Tibor sk.
a tanács elnöke